ալ մեր Արշակունի տէրութեանց շինածն է, և ոչ դժխոյ Հեղինէի, ինչպէս որ անգիտութեամբ՝ միայն օտար ազգաց չափազանցօրէն և անտեղի գրուածներուն և խօսածներուն նայելով՝ Հաննա Երուսաղէմացին իր պատմութեանը մէջ բոլոր Երուսաղէմի վանքերուն շինութիւնը անոր ընծայելէն զատ՝ նմանապէս այս Յովակիմ–Աննայի տանը շինութիւնն ալ անոր կ'ընծայէ, որոնց անտեղիութիւնն ալ «Երուսաղեմի ճանապարհորդութեան» մէջ կրնայ տեսնուիլ, եթէ ի լոյս ընծայի հրատարակութեամբ։ Նոյնիսկ Յովակիմ–Աննայի եկեղեցին մերն ըլլալու, որով Քրիստոսի «մարդիկ եթէ չեն քարինք կ'աղաղակեն» ըսածին նման՝ անոր շինութիւնը կ'աղաղակէ թէ Հայոց շինութիւն և Հայոց եկեղեցի է, որով ուրիշ վկաներու կարօտութիւն չձգեր՝ քանի որ կանգուն կայ։ Որովհետեւ նախ եկեղեցիին ձեւը ինքնին կը յայտնէ թէ Հայոց եկեղեցի է. երկրորդ՝ անոր կաթուղիկէն թէպէտ փոքր, բայց մեր Ս. Յակոբայ տաճարին միւնոյն ձեւն ունի, և գիտես թէ միւնոյն ճարտարապետին ձեռքէն ելած է. ըստ որում Ս. Յակոբայ տաճարն ալ Արշակունեաց շինածն է. երրորդ դէպ ի արեւելք միայն շինուած է անոր խորանը կիսաբոլոր կամարի մը մէջ, որն որ Հայոց եկեղեցւոյն վերապահեալ է միշտ։ Չորրորդ՝ Աւագ սեղանի երկու կողմի փոքրիկ խորաններն ալ նոյնը կ'ապացուցանեն, որն որ ըստ մեծի մասին Հայոց եկեղեցւոյն յատկացեալ է այս ձեւը. հինգերորդ՝ եկեղեցւոյն թէ հարաւային և թէ հիւսիսային որմերուն մէջ կամ անոնց առջեւ խորանաձեւ տեղի և սեղան չկայ, ուր ընդ հակառակն լատին եկեղեցեաց սովորութիւնն է միշտ, որն որ իրենց բոլոր եկեղեցիներն ունին նոյն ձեւերը. վեցերորդ՝ եկեղեցւոյն աւազանը դեռ 1857 թուին կանգուն էր հիւսիսային որմին մէջ ըստ նախնի սովորութեան հին եկեղեցւոյն Հայոց, որն որ ընդ հակառակն լատին եկեղեցեաց մէջ չկայ։ Եօթներորդ՝ տակաւին 1857 թուին Աւագ սեղանին վարագոյրին երկաթէ օղակները կեցած էին, որով առաւել ևս կ'ապացուցուի Հայոց շինութիւն և Հայոց եկեղեցի ըլլալը. քանզի լատինաց եկեղեցին բոլորովին վարագոյր չունի՝ որ երկաթեայ օղակներ ունենայ ... բայց սա ալ կ'ըսեմք թէ 1858 թուին՝ նորոգելու ժամանակին եթէ նոյն երկաթին օղակները և յիշեալ մկրտութեան աւազանը՝ խարդախութեամբ մը հանեցին անյայտ ըրին նէ լատինք՝ Հայոց յիշատակը կամ լաւ եւս է ըսել Հայոց